

αυρία Σώβη. Ήλεώσασα πῆν παρὰ τῇ βασιλομήτορι ἑφ' αἰάαν της, ἀνέβη εἰς τὰ δώματα τῆς, ἐνθα ὕπισθεν αὐτῆς εἰσῆλθε καὶ ὁ Ἑρρῖκος, ὅστις μαθὼν παρὰ τῆς Δαριόλης ὅτι εἶχεν ἔλθει ὁ Ὀρθων ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ, ὡς καὶ προηγουμένως εἴπομεν, περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Τὴν νύκτα ταύτην, κατὰ τὴν δεκάτην, ὁδὸς «Ἐληρου Διάνου», εἰσοδοχέον τοῦ «Θαίου Ἀστέρου». Ἄν ἔρξῃς, μὴν ἀπαντήσῃς, ἂν δὲν ἔρξῃς, εἰπέτε ὅχι εἰς τὸν κοιμητήν.»

Ἡ ὑπογραφή ὅμως δὲν ὑπῆρχε.

— Ὁ Ἑρρῖκος θὰ μεταβῇ ἀφ' αὐτῆς, εἶχε σκεφθῇ ἡ Αἰκατερίνα, διότι καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὴ μεταβῇ δὲν θὰ εὕρη τὸν κοιμητήν καὶ εἰπῇ αὐτῷ ὅτι.

Καὶ ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἠπατήθη. Ὁ Ἑρρῖκος ἠρώτησε περὶ τοῦ Ὀρθωνος, καὶ ἡ Δαριόλη εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἐξῆλθε μετὰ τῆς βασιλομήτορος. Εὐρὼν ὅμως τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν θέσιν της καὶ γινώσκων ὅτι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο παιδίον ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν προδώσῃ, οὐδεμίαν συνέλαβεν ὑποψίαν.

Ἐδείπνησε κατὰ τὸ σῶνθηες μετὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις τὸν ἐχλεύασεν ἀρκετὰ ἐπὶ τῇ ἀδεξιότητί του εἰς τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν, ἣν εἶχε δεῖξει κατὰ τὴν πρωΐαν ἐκεῖνην.

Ὁ Ἑρρῖκος ἐδικαιολογήθη εἰπὼν ὅτι ὢν ὀρεῖνός, δὲν ἦτο ἐξησκημένος, ἀλλ' ὕπεσχέθη ὅτι θὰ καταγείνῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κυνηγίου.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπῆρξε θελκτικωτάτη. Ἐγερθεῖσα ἐκ τῆς τραπέζης, παρεκάλεσε τὴν Μαργαρίταν νὰ τὴν συντροφεύσῃ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Τὴν ὀγδόην, ὁ Ἑρρῖκος, παραλαβὼν δύο τῶν εὐπατριδῶν του, ἐξῆλθε διὰ τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου, ἔκαμε μακρὰν περιστροφὴν, εἰσῆλθε διὰ τοῦ πύργου τοῦ Βοά, διῆλθε τὸν Σηκουάνα ἐπὶ τῆς σχεδίας τῆς Νέσλης, ἀνῆλθεν ἄχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ ἁγίου Ἰκώβου, καὶ ἐκεῖ ἀπέλυσε τοὺς εὐπατρίδας του, ὥσπερ ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Mathurins εἶδε περιμένοντα ἔφιππὸν τινα περιτετυλιγμένον ἐν τῷ μαγνύᾳ του, πρὸς ὃν καὶ ἐπλησίασε.

— Μάντη! εἶπεν ὁ ἔφιππος.

— Πῶ! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

[Ἡ παραρτήματα]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον).

Οἱ κανονοβολισμοὶ τοῦ ὀπλοστασίου (Τὸπ-Χανέ) ἠκούσθησαν, ἐνῶ συγχρόνως ἐπυροβόλουν καὶ τὰ ἐν τῷ λιμένι ἠγκυροβολημένα πλοῖα. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχεν ἀνατεῖλει ἐπὶ τοῦ Ἀσιατικοῦ ὀρίζοντος, τὴν δ' ἔγερσιν αὐτοῦ ἐχαίρειζον οὕτω.

Τόσον ἀκριβῆς, ὅσον ὁ ἀστὴρ, ὃν παριστᾷ ἐν τῇ χώρᾳ του, ὁ σουλτάνος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν Βεϊλέρ-Βένη παλατίου του διὰ

λαμπροῦ καϊκίου, πέντε καὶ εἴκοσι ζευγῶν κωπίων, ἀκολουθουμένων ὑπὸ ἐτέρων ἐκατὸν καϊκίων, ἐλαφρῶν ἀκατίων ὀλοχρύσων, ἅτινα διήγειρον κύματα χρυσοῦμενα καὶ αὐτὰ ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἐκπέμποντα μυριάδας σπινθήρων.

Ὅτε ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐφθασεν εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ Βυζαντίου ἀνάκτορον, ἐξῆλθε τοῦ καϊκίου ἵνα ἀναβῇ ἐπὶ ἐξαισίῳ Ἀρκαβικοῦ ἵππου λεωκοφίου καὶ στικτοῦ, οὕτως τὰ ἐξ ἰόχρου μεταξὺ καὶ χρυσοῦ φάλαρα ἀνεδείκνυνον ἔτι μᾶλλον τὴν κομψὴν κεφαλὴν του. Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο τέλειος ἱππεὺς ὡς πάντες οἱ Ὀθωμανοί, ἡγοῦντο δ' αὐτοῦ οἱ καθάσινες καὶ ἱπποκόμοι του μετὰ χρυσοπαρύφους στολὰς, εἶποντο δὲ τούτοις οἱ Κιρκάσιοι ἀξιοματιρὶ του μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν των, φέροντες κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐξ ἀρνακίδος, θώρακα ἐρυθρόν, ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐν ἀντιθέσει τῶν στενῶν ἐκ λευκοῦ δέρματος περισκελίδων. Ὅτε ἐφάνη ὁ πρῶτος πεζὺς καθάσιν, ὅστις ἡγήτο τῆς πομπῆς, ἡ μουσικὴ τοῦ ἐν Σουλτάν - Ἀχμέτ ἐστρατοπεδευμένου συντάγματος ἔμελψε τὸν ὕμνον τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὕμνον μεγαλουργεῖν καὶ λυπηρόν ὡς πένθιμον ἐμβατήριον.

Τότε τὸ πλῆθος συνωστίσθη μετὰ ἀπληστον περιεργίαν πρὸς τὴν διάβασιν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἐκ τῆς πύλης τοῦ παλαιοῦ σερατόν. ὅθεν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ σουλτάνος, εἰς τὴν τοῦ τζαμίου ἦτο τεταγμένη σειρὰ στρατιωτῶν, ἐχόντων ὀπισθεν φραγμὸν ἀνθρώπων τοσοῦτον πυκνόν, ὥστε καὶ μονόλεπτον ἂν ἔρριπτε τις ἐπ' αὐτοῦ, δὲν ἤθελε πέσει εἰς τὴν γῆν.

Παιανίζουσης τῆς μουσικῆς, τὸ πρῶτον σοβαρῶς καὶ βραδέως, ἐξετίλιστο βαθμηδὸν ἡ συνοδία πρῶτον οἱ καθάσινες, ὡς ἦδη εἴπομεν, οἱ δὲ Κιρκάσιοι ἀξιοματιρὶ εἶποντο κατῆμενοι ἐπὶ ἵππων μακρῶν ὡς ὁ ἄδης, εἶτα δὲ οἱ διαγγελεῖς, φέροντες τὴν πλουσίαν χρυσοκέντητον στολὴν των. Ἐν ἀποστάσει δέκα περίπου μέτρων ἦτο ὁ σουλτάνος μόνος, ὅπως χωρισμένος ἐκ τῆς συνοδίας του, προχωρῶν μετὰ τὸ βραδύ βῆμα τοῦ ὠραίου ἵππου του... Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἐφόρει τὴν σφολὴν του, κεκοσμημένην ὑπὸ πλῆθους παρυσήμων, μετὰ μαγνύαν ποδήρη πορφυροῦν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐρυθροφαιοῦ φαινοῦ του ἔλαμπε πεπορυσμένος ἀδάμαντοκόλλητος. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόν καὶ γαλήνιον ἡ ὄψις του ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, οἷτινες ἐστρέφοντο περιφρονητικῶς ἐπὶ τοῦ προσδραμόντος πλῆθους ἵνα χαιρετίσῃ αὐτόν, ἔμενεν ἔτι φλοῖς ἡμισβεσμένη ἐκ τῶν ὀργίων, ἅτινα εἶχον προηγηθῇ τῆς ἀγίας ἐκεῖνης ἡμέρας. Ἐν τούτοις τὸ χεῖλός του ἦτο ὑπερήφανον εἰρωνικὸν δὲ μειδίαμα συνέστελλεν αὐτό, ἡ δὲ χεὶρ αὐτοῦ ἐφαίνετο σταθερά, συγκαταστὰς τοὺς χαλινούς τοῦ ὀρμητικοῦ κέλητός του. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἦτο ζῶσα ἐνσάρκωσις τοῦ βρυθθέντος παδισάχ, ὅστις ἀπαξιοῖ ν' ἀποκρίνηται καὶ εἰς τὸ σέβας καὶ τὴν λατρίαν, ἣν ἀφειδῶς προσφέρουσιν αὐτῷ οἱ ὑπάκοοι του.

Μόλις ὁ σουλτάνος ἐφάνη ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ παλαιοῦ σεραγίου καὶ κραυγὴ μυριάκις ἐπαναληφθεῖσα, ἠκούσθη ἐπὶ τῆς πληθούσης πλατείας Γλασσαίν Παδισάχ! — Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Αἱ γυναῖκες ἐπέσειον τὰ ῥινόμακτρα των εἰς τὸν ἀέρα, οἱ Ὀσμανλίδες ἐποιοῦν τὰ ἐδαφιαῖα τεμενάχια των, οἱ Εὐρωπαῖοι ἀφῆρουν τοὺς πέλους των, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπαρουσίαζον ὅπλα.

Ὁ Ἀβδούλ διῆλθεν ἀπαθῶς τὴν ἀνευφημοῦσαν αὐτὸν παλῖρροισιν ἐκείνην, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγενεῖν ἀφαντος ὑπὸ τὰ πρόθυρα τοῦ τζαμίου.

Ἀμαζᾷ τις, βραδύνας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, δὲν κατῶρθωσε νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πλῆθους, αἱ δὲ χανοῦμισσαι, αἰτινες ἐκάθηντο ἐν αὐτῇ κομψότατα ἐνδεδυμένοι, ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἥτις τὰς ἐκώλυσε τοῦ νὰ ἴδωσι τὸν σουλτάνον.

— Πόσον λυποῦμαι ὅτι ἐφθασα τόσον ἀργά! ἔλεγε νεανὶς τις εἰς τὸ ἔνδον τοῦ ὀπισθεν θόλου (κουππὲ) πόσον ἐπεθύμουν νὰ χαιρετίσω τὸν σουλτάνον!

— Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃς τόσην ὥραν διὰ τὴν τουαλέτταν σου, Γκιουλ-Χανούμ, εἶπε γραῖα τις καθημένη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου μετὰ τινος δούλης—μὰ σοῦ, χρειάστηκε τόση ὥρα γιὰ νὰ καρφώσῃς τὸ ριασμάκι σου, μιὰ πλέτα ἀπὸ 'δῶ, μιὰ ἀπὸ 'κεῖ, ὥστε πού ἐχάσαμε τὸ σεργιάνι τοῦ νὰ 'δούμε τὸν βασιλεῖά μας... Μπα! τὸν βλέπομε 'ς τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί!

— Ὡς τὸ Κουρμπάρ μπαϊραμί! μετὰ σκράντα ἡμέρας! βλέπω καλὰ, παραμάνα μου, ὅτι ἔχεις Ἀρμενικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας σου... Νὰ περιμεῖνῃ! ἔτσι ἔτσι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού με 'πεθαίνει! ἐξηκολούθησεν ἡ Γκιουλ δυσανασχετοῦσα.

— Ἄν τὸ ἤξευρα, τοῦλάχιστον, δὲν ἤθελα σηκωθῇ τόσον ἐνωρίς.

— Δὲν ἐχάσαμε δὲ καὶ πολὺ, χανοῦμισσά μου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ λυπηθῇς τόσο ὁ σουλτάνος δὲν εἶναι τόσῳ περίεργον πράγμα γιὰ νὰ 'δῇ κανεὶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ναζίκ, ἀναμνηθεῖσα αἴφνης τῶν νοουθεσιῶν τῆς Φατμάς. Ὁ Μεγαλειότατος εἶναι ἀρρωστος.

— Μεθ' ἑκάστη βραδύ, εἶπεν ἡ δούλη.

— Καὶ τί με μέλει δι' αὐτὰ; ἀνεφώνησε θυμωδῶς ἡ νεανίς, εἰθισμένη πάντοτε νὰ ὑπακούηται. Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὸν σουλτάνον καὶ θὰ τὸν ἴδω!

— Μὰ ἡ παράτα ἐπέρασε...

— Καλὰ λοιπόν. θὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ... θέλω νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸ χειροφίλημα...

— Τί λές, Γκιουλ-Χανούμ; ἀνεφώνησεν ἡ τροφὸς ἔντρομος, θέλεις νὰ πᾶς σὺ τὸ ἀρχοντοκόριτσο, ἡ κόρη τοῦ Σείχ-ούλ-ισλάμη, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ δοβλετιού, τοῦ μεγαλειτέρου ἐξ' ἀπ' τὸ σουλτάνο, ἐσὺ νὰ καταδεχθῇς νὰ κατέβῃς ἀπ' τ' ἀμάξι σου καὶ ν' ἀνακατευθῇς μέσ' 'ς τὸ πλῆθος τῶν χάχιδων!... Ἄ, μπα! ποτὲ δὲ γίνετ' αὐτό.

— Ἀλίμ! ἐκραξεν ἡνεανὶς χωρὶς νὰ δώσῃ

προσοχήν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς τροφῆς. Ὁ εὐνοῦχος, ὅστις συνώδευσεν ἑφιππος τὸ χαρέμιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἐπλησίασε παρευθὺς εἰς τὴν θυρίδα, ἥς τὸ μεταξίνον παρὰπέτασμα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ καταβιβασμένον.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, χανοῦμ-ἐφέντη; ἠρώτησεν.

— Ὑπαγε εἰς ἐκείνην τὴν θύραν, εἶπε δεικνύουσα τὴν εἰσοδὸν τοῦ τζαμίου, καὶ ζήτησον παρὰ τοῦ ἐν ὑπηρεσίᾳ Βέης, τρεῖς θέσεις εἰς τὰ θεωρεῖα, τὰ ὅποια εἶναι προσδιωρισμένα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ χειροφιλήματος.

Ὁ εὐνοῦχος ἀπεμακρύνθη καλπάζων ἐν ᾧ ἡ Ἀρμενίς ὕψωνε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀδημονοῦσα.

— Καλὰ θάτανε ἴσως, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ, νὰ πᾶμε ναῦρουῦμε τὴν ἐξαδέλφη σου τὴν Ἀζιβέ, πούθελε νάρθῃ κ' ἐκείνη, νὰ ᾄδῃ τὸν βασιλῆά μας ποὺ θὰ περάσῃ.

— Ἐχομεν καιρὸν νὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὸ χειροφίλημα. Θάλλῃ νὰ ἴδῃ ὅχι τὸν σουλτάνον, ποὺ δὲν τὴν μέλει καθόλου, ἀλλὰ τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς Τζελάλ, ὅστις θὰ βάλῃ σήμερον τὴν νέαν τοῦ μπίμπασι (χιλιάρχου) στολὴν του. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἀπένειμε τὸν βαθμὸν τοῦτον... Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Ἀλίμ, ἐπεῖπεν ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἀνυπομονοῦσα, φθάνει νὰ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἀποστολὴν.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐπέτυχεν... εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀρμενίς.

— Ἀμύλησα μὲ τὸν Νουρί-Βέην, ὅστις ἔχει ἐντολὴν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς προσκεκλημένους, εἶπεν ὁ Ἀλίμ κλίνων πρὸς τὴν Γκιούλ.

— Λοιπὸν;

— Τὰ θεωρεῖα εἶναι ἀποκλειστικῶς προσδιωρισμένα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς κατηραμένους ἐκείνους σκύλους, καὶ ἡ αὐλὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὑπαλλήλους καὶ ἱερωμένους· ἂν ὅμως θέλετε νὰ σταθῇτε κάτω ἀπὸ ἕνα μέγαν πλάτανον, περικυκλωμένον μὲ ὑψηλὸν πέτρινον θρανίον, ἡμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ ἴδετε τὴν πρέλασιν τοῦ χειροφιλήματος...

— Πάγει καλὰ... ἄς προχωρήσῃ ἡ ἀμαξία...

Ὁ Ἀλίμ εἶπε μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις διηύθυνεν οὐχὶ ἀνευ κόπου τὴν ἀμαξίαν διὰ μέσου τοῦ πλήθους διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν μικρὰν πύλιν τοῦ τζαμίου.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην μετάβασιν ἡ τροφὸς Ναζίκ μάτην ἠγωνίσθη ν' ἀποτρέψῃ τὴν δέσποινάν της νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σουλτάν-Ἀχμέτ· αἱ ἱκεσίαι αὐτῆς οὐδόλως ἰσχύσαν ἐπὶ τῆς Γκιούλ-Χανούμ. Ἀφ' οὗτου εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ Προύσης, καθ' ὅλας τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ Ραμαζανίου ἡ νεάνις δὲν ἔπαυσε ν' ἀναπολῇ τὸν ἀγνωστον, ὃν ἠγάπα, — καὶ ὅστις τὴν ἠγάπα, ὡς ἠλπιζεν. Ἀντὶ πάσης λοιπὸν θυσίας ἤθελε νὰ τὸν ἀνεύρῃ, καὶ ἂν τυχὸν ἦτο ὁ ποιητὴς Φαῖδ ἤθελε βεβαίως τὸν ἀναγνωρίσει ἐν τοῖς

περὶ τὸν σουλτάνον! Ἡ Γκιούλ εἶχεν ὡς πρὸς τοῦτο θέλησιν ἰσχυρογνώμονα... Δὲν ἐζήτηε νὰ ἴδῃ τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἀλλὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἥτις τὴν εἶχεν ἐκπλήξῃ τὸσον ζωηρῶς. Ἐνίοτε ἡρώτα ἐαυτὴν ἂν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὅποτον μόλις εἶχεν ἰδεῖ στιγμὰς τινας, καὶ τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ εἰκὼν εἶχε μείνει τὸσον ζωηρὰ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, ὥστε ἤρκει μόνον νὰ ἡμικλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα ἴδῃ πάραυτα συμπαθῇ ἐκείνην μορφήν ἀναχνινομένην.

Ὁ Ἀλίμ ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ ἐβοήθησε τὴν Γκιούλ νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἀμαξίας. Ὡς πλουσία Μουσουλμάν, ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἦτο ἐνδεδυμένη λειομέταξαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐφόρει ἐμβάδας ἐρυθρὰς χρυσοκεντήτους, φερετζὲν μὲ μεταξίνους κροσσούς καὶ ἐπικεκοσμημένον μὲ τρίχαπτα, κόσσυμβον ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος καὶ ἀδχμαντοστόλιστον, κάλυμμα δὲ διαφανὲς ἐπέκειτο ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν χειλέων της... Ἡ Ναζίκ καὶ ἡ δούλη, περικυκλωμένη διὰ μεταξωτοῦ φερετζέ, ἠκολούθησαν τὴν νεαρὰν δέσποιναν αὐτῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν, ὅπου ἤδη συνωθεῖτο ἐπίσης πλῆθος πολυάριθμον, εἰ καὶ ἐκλεκτότερον τοῦ πληροῦντος τὴν πλατεῖαν τοῦ τζαμίου. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ τροφὸς ἠλπισεν ὅτι ἡ συρροὴ αὕτη ἤθελε τρομάξῃ τὴν νέαν Χανοῦμίσαν, καὶ ἤθελε τὴν κάμει νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπισθεν· ἠπατάτο ὅμως μεγάλως. Στηριζομένη ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλίμ, ὅστις διήνοιγε τὴν ὁδόν, ἡ Γκιούλ-Χανούμ, διήλθε τὴν τετράγωνον αὐλὴν περικυκλωμένην ὑπὸ θόλων· θεωρεῖόν τι, περιλαμβάνον τὰ μέλη τῶν πρεσβειῶν, ἔκειτο δεξιόθεν τῆς στοᾶς, ἐν ᾗ ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ σουλτάνος. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους μεγάλη πλάτανος, περὶ τὴν ὁποῖαν δέκα ἄνθρωποι ἠδύνατο νὰ κάθονται ἐν ἀνέσει, εὐρίσκετο μεμονωμένη, ἐπεὶδὴ τὸ πλῆθος τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν οὐλεμάδων ἦτο συνηθροισμένον ἀριστερόθεν τῆς στοᾶς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ διέταξε καὶ μετέφεραν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου θρανίου τὰ βελουδινὰ προσκεφάλαια τῆς ἀμαξίας της. Ἐκάθην ἐπ' αὐτῶν βλέπουσα ἄνωθεν δούλην τινὰ καὶ εὐνοῦχους τοῦ πκλατίου, οἵτινες συνηθροίσθησαν παρὰ τοὺς πόδας της ἀφ' οὗ τὴν ἐχαίρετσαν.

— Εἶμαι ἀξιόλογα ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω τὴν διάβασιν, εἶπε κατὰ νοῦν ἡ νεάνις, καὶ θὰ ἤμην πολὺ ἀτυχὴς ἂν μεταξὺ τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους, οἵτινες θὰ ἔλθωσι νὰ ἀσπασθῶσι τὴν Α. Μεγαλειότητα, δὲν εὐρῶ τὸν ἀγγελόν μου. Οὕτως ἠρέσκετο ἡ Γκιούλ νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἀγνωστόν της.

— Ἀλίμ, εἶπεν εἰς τὸν εὐνοῦχόν της, σύ, ὅστις γνωρίζεις τοὺς κυριωτέρους πασάδες καὶ βέηδες, θὰ μοὶ τοὺς ὀνομάσῃς βέβαια ἐὰν ἐπιθυμήσω νὰ μάθω τὸ ὄνομα των;

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, Χανούμ-ἐφέντη.

— Πολὺ καλὰ λοιπὸν, ἀναφών μοι ἐν σιγάρῳ, καὶ ἀνοίξον τὴν ὀμπρέλλαν μου, διὰ νὰ καπνίσω μίαν φορὰν ἀκόμη, πρὶν ἔλθῃ ὁ σουλτάνος.

κ'

Ἡ στοά, ἐν ᾗ εἶχον ἀπλώσει Περσικὸν τάπητα, καὶ ὅπου εἶχον φέρεϊ τὸν θρόνον, τῆς Α. Μεγαλειότητος—ἐδραν χρυσῇν ἀδχμαντοκόλλητον—ἦτο εἶδος ἐπιπέδου ἀνυψομένου κατὰ μίαν βαθμίδα, καὶ σκιάζομένου διὰ στέγης κεραμιδιωτῆς, καὶ ἐσωτερικῆς ὀροφῆς κεχρυσωμένης, ἥς τὴν λάμψιν ὁ ἥλιος καὶ ὁ χρόνος εἶχον ἀφαιρέσει.

Ἦτο παράδοξος ἀντίθεσις τὸ λεῖψανον τοῦτο τῆς βασιλικῆς πολυτελείας,—θρόνος ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐντὸς κήπου ἐγκαταλειμμένου,—αὐλῆς κακῶς ἐστρωμένης, πεφυτευμένης διὰ πλατάνων καὶ περικυκλωμένης ὑπὸ περιστυλίου, ἀρρύθμου, μὲ στύλους ξυλίνους καὶ σκωληκοβρώτους.

Πλὴν τῶν Εὐρωπαίων, τῶν ἐν τῷ θεωρεῖῳ συνηθροισμένων, τὸ πᾶν ἦτο ἀνατολικὸν ἐν τῇ συνελεύσει ταύτῃ· ἡ Τουρκία, ἀπλῆ καὶ ποιητικὴ, ἔχουσα θόλον τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν χλόην τάπητα, τὸν Ἀλλάχ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς καὶ τὰ ὅσῃ τῶν προγόνων ὑπὸ τοὺς πόδας· παρίστα δύο ὑψηλὰς ιδέας, αἵτινες ἀναγκάζουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ κλίνη τὸ μέτωπον, καὶ νικῶσαι τὸν φαντασμὸν καθιστῶσιν αὐτὴν σεβαστήν.

[Ἐπειτα συνέχισα]

K.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Φραγκαβίλλης ὑπάρχει μικρὰ λίμνη, ἥς τὰ βορβορώδη νάματα καθιστῶσι σχεδὸν ἀφανῆ τὰ ἐπὶ τοῦ χειλὸς αὐτῆς φυόμενα βούα. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς εὐρίσκεται μεγάλῃς διαμέτρου πλάξ, ἥς ἀφαιρεθείσης, θὰ ἀναβλύσῃ ὕδωρ ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρῃ δεύτερον κατακλυσμόν. Ἐπίσης λέγουσιν οἱ χωρικοὶ ὅτι ἐν αὐτῇ ἐπνίγησαν δύο θυγατέρες βασιλέως τινός. Ταῦτα ἔδωκαν ἡμῖν τὴν ιδέαν τοῦ παρόντος διηγήματος.

Ἦσαν ὑψηλαί, ὡς ἡ κυπάρισσος· ὠραιαί, ὡς ἡ θεὰ τοῦ κάλλους· χαρίεσαι, ὡς ἡ Ἀμαριλλίς. Εἶχον τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά· Μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ μακρὰς βλεφαρίδας· χεῖλη μικρὰ καὶ ἐρυθρά, ὡς τὰ πέταλα ἀνθους ροῖας· κόμην χρυσίζουσαν καὶ τόσῳ πολυπλόκαμον, ὥστε, ὅτε ἑπιπτον ἐν τῇ λίμνῃ, αὕτη ἀπλουμένη, ἐκάλυπτεν ἅπασαν τὴν ἐπιφανείαν της, ὡς χρυσόπλεκτον δίκτυον.

Ἡ μία ἐκαλεῖτο Ῥοδιὰ καὶ ἡ ἄλλη Τριανταφυλλιά.

Πρωῖαν τινὰ ἐλθοῦσαι ἀφῆρσαν τὸν ἀραχνοῦφαντον πέπλον, δι' οὗ τὸ σῶμά των περιέβαλον, καὶ ῥιφθεῖσαι ἐν τῇ λίμνῃ ἤρχισαν νὰ ταράττωσι διὰ τῶν ποδῶν των τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἡδέως παφλάζον, ἔλειχε τὸ πάλλευκον αὐτῶν σῶμα.

— Εἶνε ἄλλη καλλίτερη ἀπὸ 'μέ; ἠρώτησεν ἡ Ῥοδιὰ τὴν ἀδελφὴν της.

— Εἶσαι καὶ σύ, μὰ εἶνε κ' ἡ Ἀμίια· ποῦ λέει: *φέξε ἦλιε μου τί γὰρ θὰ φέξω*.

— Καὶ εἶναι καλλίτερη ἀπὸ 'μέ;

— Εἶνε, βέβαια.

— Ἀμὴν δέ... σ' ἄθ' ἔλγῃ ἄς ἐβγῇ καὶ θὰ 'διοῦμε... εἶπε θυμωδῶς ἡ Ῥοδιὰ.

Ἀλλὰ δὲν ἔφθασε νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον της καὶ ἡ κοιλὰς ἐφωτίσθη ἀπὸ μαγικὴν λάμψιν. Μελανὴ ὡς ἀσφαλτος κόμη, πεπλεγμένη κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν συνήθειαν ἐπὶ κεφαλῇς κανονικῆς καὶ εἰτα